

Night Where

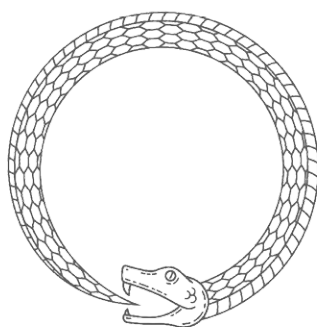
**I BDSM kluby mají svou
hrůznou stránku**

JOHN EVERSON

Carcosa

NIGHTWHERE

JOHN EVERSON

přeložil Milan Žáček
Carcosa, Kroměříž, 2025

Original title: NightWhere

Copyright © 2012 by John Everson

Translation (překlad) © 2025 by Milan Žáček

Jacket layout design (obálka) © 2025 by Bronislav Macík

Czech edition © 2025 by Carcosa – Tatiana Žáčková

ISBN 978-80-88662-30-3 (tištěná verze)

ISBN 978-80-88662-36-5 (EPUB)

ISBN 978-80-88662-37-2 (MOBI)

ISBN 978-80-88662-35-8 (PDF)

Tato kniha je pro všechny ty šílené, vyšinuté lidi, kterým se líbil můj román Třináctá, zvlášť pak pro Meli Hookerovou, Columa McKnighta a Sarah Hamovou. Doufám, že tohle vám přivodí pronikavější, temnější, dekadentnější sny.

Pro intenzivnější požitek z četby doporučujeme pustit si hudební doprovod tvořený 90 temnými skladbami, které exkluzivně pro nás vybral sám John Everson.

Více než 6hodinový playlist *A Night in NightWhere* najdete na Spotify na tomto odkazu:

PODĚKOVÁNÍ

NightWhere mě provází opravdu hodně dlouho. Poprvé jsem nad tím nebezpečně erotickým, byť stále matným konceptem začal přemýšlet ještě před dopsáním poslední verze svého debutového románu *Covenant*. Vzpomínám si, že jsem o svém nápadu říkal Charlee Jacobové na World Horror Convention už v roce 2002, a také si vzpomínám, jak tam do mě hučela, abych sedl na zadek a sepsal ho.

Nějakou dobu mi trvalo, než jsem její rady uposlechl, ale o deset knih a deset let později jsem na *NightWhere* dokončil poslední úpravy. V průběhu psaní jsem se setkal s mnoha a mnoha lidmi, kteří mi fandili a pomáhali způsoby, jichž si nejspíš ani nejsou vědomi. Nemůžu je tady všechny vypsat, ale v každém případě musím poděkovat svému redaktorovi Donu D'Auriovovi za to, že mě s sebou vzal do nakladatelství Samhain a dal mi zelenou k cestě touhle hlubokou rudou roklí. Děkuju i Royi Robbinsovi z nakladatelství Bad Moon Books za to, že vyprodukoval nádherné limitované vydání v pevné vazbě. A jako vždycky děkuju své manželce Geri a našemu synovi Shaunovi za to, že měli trpělivost a dopřáli mi čas, abych se na tu cestu vypravil. Mé uznalé díky za podporu a inspiraci patří i Charlee Jacobové, Edwardu Lee, Lucy Taylorové, Timu Waggonerovi, Jonathanu Maberrymu, Gerardu Houarnerovi, Jeffreyemu Thomasovi, Davu Barnettovi, Jamesi Roy Daleymu, Cheryl Mullenaxové, Bryanu Smithovi a W. D. Gaglianimu.

Měl jsem štěstí, že mě na dosavadní cestě po všech těch divných a ujetých příbězích doprovázela řada čtenářů a recenzentů, a za podporu chci zvlášť poděkovat Peteru Schwotzerovi, Nicku Catovi, Colleen Wanglundové, Tonymu Tremblaymu a Nanci Kalantaové, jakož i dlouholetým členům mého „uličního týmu“ P. S. Giffordovi, Sheile Haltermanové, Sheile Mallecové, Eriku Smithovi, Paulu Legerskému, Davu Bentonovi, Lincolnu Crislerovi, Peg Phillipsově, Martel Sardinaové, Raymondovi Brownovi a Damianu Maffeimu. Nakonec chci vyjádřit obří díky svému webovému guruovi a spoluorganizátorovi Lonu Czarneckému (měli byste vidět, jaké

filmfesty pořádáme u nás ve sklepě).

Román se rodil opravdu dlouhou dobu, takže doufám, že se tenhle ujetý příběh bude líbit všem mým čtenářům. Já jsem si, nanejvýš zvráceným způsobem, užíval jeho psaní...

John Everson

Naperville, Illinois

květen 2012

Prolog

Svět se táhl do dálky v lánu vysokých stonků. Byly všude, kam oko dohlédlo. Na první pohled vypadaly jako kukuřičné pole – lodyha za lodyhou jantarových listů, tiše a prakticky nehybně stojící ve slabém letním vánku.

Jenže potom se Colum podíval důkladněji a uviděl, že jantar není ve skutečnosti jantar. Odstín byl světlejší, prostupovala ho směs bílé a růžové barvy. Byly to vlny jakéhosi kožovitého zrní, nikoli jantaru.

A kůže, *odstín kůže* – to byl odpovídající barevný popis, protože na stoncích nerostla zrna.

Na vrcholu každého tenkého stonku spočívala hlava. Z řady z nich splývaly rozcuchané kučery blondatých vlasů, mnohé další hlavy byly naopak oholené. Nejvíce v lánu vynikaly hnědé vlasy, jejichž tmavé lokny vypadaly mezi takovým množstvím bledých těl jako zkažené kusy.

Ono to totiž opravdu bylo pole těl. Hubených nahých těl zpříma se vypínajících do výšky, s rukama podél trupu, nucených hledět rovně před sebe. Nikdo nevěšel hlavu, nikdo neměl ruce nahoře. Moře nahých mužů a žen tam stálo jako jeden člověk, strnulí a připravení. Zrak upírali jedním směrem a občas mrkli.

Většinou jen civěli.

A čekali.

Co je to za místo, sakra? Když hledal zákoutí, kde by si mohl zakouřit, prošel jakousi chodbou a pak se prostě ztratil. Meli mu vždycky říkala, že nemá orientační smysl. Samozřejmě to byla vždycky ona, kdo rád určuje směr. Představoval si, že právě teď už se stihla v Modré místnosti obklopit pěti chlapíky, kteří do jednoho plní její pokyny a rukama a rty dělají všechno pro to, aby poskytli rozkoš různým partiím jejího těla. Potřeboval se tam vrátit, aby se tím mohl kochat. Jenže ty staré dřevěné dveře nevedly zpátky do swingersklubu, ale sem, k téhle nelíčené ohavnosti. Halloweenská noční můra.

Kráčel vpřed, až stanul na začátku pole a dokázal rozeznat detaily jednotlivých těl. Viděl prsa žen, povislá i hrdá, a jejich břicha,

svrašťelá či pevná. Viděl žíly na jejich stehnech a chlupy mezi nohama... nebo holé plochy. Viděl muže roztroušené mezi babiznami a dívkami. Někteří měli trup pokrytý tmavým tuhým ochlupením. A všechny penisy zplihle visely navzdory tomu, že je obklopovalo tolik nahoty.

Procházel lánem obnažených lidí. A když se podíval pozorněji, viděl nejen prsa a penisy.

Viděl i otevřené rány a jizvy.

Viděl šrámy táhnoucí se přes bradavky žen, stopy týrání sešité silnou černou nití do stavu odpovídajícího téměř normálu. Viděl zubaté šrámy táhnoucí se přes břicha mužů, růžové červíky tkáně, zavrtávající se do černých chlupů. Viděl pahýly tam, kde kdysi bývaly ruce, a otvory v místech, která kdysi zakrývaly ušní boltce.

A viděl krev, stále proudící krev.

Lán byl stažený z kůže, ale zůstával naživu, aby mohl zase dorůst, zotavit se. Strašáci zatracení.

„Hned odsud vypadni,“ zašeptal hlas odněkud z davu těl.

Nejbližší tvář patřila muži bez dolní čelisti. Nad průdušnicí měl zjizvenou růžovou oblinu a hrstka polámaných zubů stále ulpívala v neforemné mase růžové tkáně a zažloutlých kostí, která mu vyrůstala pod rozdrcenou vyvýšeninou, možná někdejšíím nosem.

Tvář se nehýbala. Oči v ní nemrkaly.

Colum shlédł a uviděl růžové mřížování, které muži šrafovalo rameno a hrudník. Jizvy po nějakém příšerném bití nebo nehodě. Jizvy jako automapa ukazující cestu... na místo, o němž nechtěl nic vědět.

„Jsi žeň, nebo žnec?“ zeptal se jiný hlas.

Z hloubi šiků šeptaly mnohé hlasy. Pole lidského masa najednou natáhlo vzduch, jako jeden muž. Ozval se pomalý a hluboký zvuk, sílící nádech kolektivního uvědomění. Strach.

Uviděl, jak se lán od asi desáté řady dál dává do prudkého pohybu. Uslyšel, jak něco zaškrábalo o kámen, a potom následoval výkřik. Otáčel se, snažil se zvuk lokalizovat. Ale všude mu znemožňovala výhled těla. Všechna se otáčela, a pokud mohla, natahovala hlavu, aby na něj s otevřenými ústy upřela pohled.

„Cože?“ zeptal se tlumeným hlasem nejbližší ženy. Její krví podlité modré oči působily dojmem, že si je rozevřela pomocí párátek. Rty

měla odtažené ve zdání výkřiku.

Opodál, po jeho levici, někdo skutečně zakřičel.

„Jsi žeň, nebo žnec?“ zavolal znovu ten hlas.

Colum se otočil a uviděl, jak se nad hlavami ve vzdálenosti pouhých několika řad zvedá něco černého. Těla se v onom místě hýbala a třásla, jako by se lánem hnál prudký vítr. A potom to uviděl znovu, o řadu blíž. A ještě jednou.

Začal couvat, po úzké kamenné stezce se ubíral ke dveřím, o nichž věděl, že jsou někde za ním. Někde. Zase *tak* daleko přece nepošel.

Potom uviděl tu tyč pohybující se lánem a dlouhou zahnutou stříbrnou čepel na jejím konci.

Pak i tu postavu v černé kápi, která ji nesla. Pozvedla kosu vysoko do vzduchu a zamířila.

Těla kolem něho přihlížela v přízračném tichu, se zatajeným dechem, jako by čekala, až něco řekne. Udělej něco.

U ramene se mu ozval šepot.

„Utíkej!“

Ale na to bylo pozdě. Čepel se snesla dolů.

A někdo v lánu na tu neodbytnou otázku konečně odpověděl.

„Žeň.“

Kapitola první

Pozvánka

Rae

Telefonát, který Markovi změnil život, přišel v pondělí. Bylo to obzvlášť *pondělané* pondělí a Mark v 18.40 po úžasně debilním prvním dnu týdne zrovna usedal do auta. Už teď se modlil za víkend, a to týden teprve začal.

Pak mu zazvonil telefon.

„Marku?“ ozval se na druhém konci linky slabý, vysoko posazený ženský hlas. „Marku, ono to přišlo! To, na co jsme tak čekali!“

„Ono to přišlo?“ podivil se. „Co je to... *ono*?“

„Ta pozvánka.“ Rae se chvěl hlas. Markovi se stahovalo srdce.

„Otevřelas ji?“ vydechl.

„Ne,“ odpověděla. „Bez tebe jsem ji otevírat nechtěla.“ Byla slyšet jakoby ze vzdálenosti tisíce kilometrů.

„Tak jak si můžeš být jistá?“

„Prostě jsem. Obálka je sice obyčejná, ale rudě ní stojí *Pro Marka a Rae*.“

Mark pokrčil rameny. „No tak jo. Mám to stejně. Vždycky když vidím pozvánku adresovanou nám oběma, začnou mě napadat šílený myšlenky.“ Odkášlal si. „Ale vždyť ani nevíš, od koho je.“

„Marku, naše jména jsou napsaný rtěnkou, aspoň myslím, a navíc je mezi nima nakreslenej obrovskej penis. Reklama nějakýho obchoďáku to rozhodně nebude.“

Mark se usmál. „Za čtvrt hodky jsem doma.“

Pozvánka byla prostá. List papíru přeložený napůl, v němž stálo: *Požádali jste o to. Máte jedinou šanci se dostat dovnitř. Dnes ve 21 hodin přijed'te na chicagskou Riverside Avenue č. 2367.*

Když si Mark ta slova četl podruhé, zadržoval dech. „Jak můžeme mít jistotu, že je to on? Mohl to přece poslat někdo jinej... z nějakýho jinýho klubu, kde jsme už byli.“

Rae se usmála a modř jejích očí jako by se přelévávala do toho tichého smíchu, který pokaždé dokázal zahřát Markův rozkrok.

„Podrž to před světlem,“ vyzvala ho hlasem, který neměl daleko k šepotu.

Udělal to. Přitom se prudce nadechl.

„Já se picnu!“ zašeptal.

Pozvánka byla opatřena sotva rozeznatelným vodoznakem. Papírem se téměř neviditelnými písmeny táhl nápis *NightWhere*.

Amelia

Amelia Hammondová držela pozvánku v jedné ruce. Druhou si přejížděla jizvy na hrudi. Pořád cítila pálení z noci, kdy jí byly tyhle stopy vryty do kůže; vzpomínku v ní vyvolával pouhý dotek nehtů. Zachvěla se.

Pamatovala si...

zapovězené polibky a mrzké škádlení a...

... bolest.

Sloupala si podprsenku a dál přejížděla po bílých liniích, které jí tříštily prsa. Vypadala jako porcelánová panenka, kterou někdo slepil poté, co spadla z vysoké police. Zatímco na sobě vykreslovala mapu své minulosti, ztwardly jí bradavky. Milovala pocit, jak se jí stahují a vytvářejí tlak na široké hnědé dolary jejích dvorců. Byl to tlak, co jí naplňoval žíly, byla to potřeba.

A ve vzduchu své potměšilé ložnice uslyšela, jak nějaký hlas zašeptal...

Rudá.

Věděla, že nezní v její mysli. Byl s ní v pokoji. Neviditelný, ale přítomný. Promlouval k ní každou noc, když zhasla. Proto někdy nechávala rozsvíceno s nadějí, že prchne do spánku dřív, než se šepot ozve.

Rudá.

Znovu se zachvěla, ale tentokrát ne rozkoší.

Zachvěla se strachy.

Pravda byla taková, že potřebuje to, co se nachází za dřevěnými dveřmi Rudé. Jenže ta jí pokaždé také něco vezme. Bylo to jako droga. Potřebovala bolest, ponížení, potřebovala se spustit až na

samé dno. Čím níž se plazila, tím lepší to byl pocit. Měla v sobě hada a ten zavíjel ponížení a bolest v její hlavě, aby se stal trpkou, medovou rozkoší.

Rudá byla její kokain.

Každé ráno *poté* si slibovala, že se tam už nikdy nevrátí, že určitou část sebe před znesvěcením uchrání. Několik nocí *poté* brala do ruky akustickou kytaru a skládala písničky o spáse a nalezení síly.

A vždycky když přišla pozvánka, svlékla se z pracovních svršků a nahá a chtivá stála v ložnici a kladla si otázku, jestli by to dokázala udělat znovu. Ohmatávala si jizvy, které si vysloužila, když svůj slib zase porušila. A potom vždycky přecházela k šatníku, odhrnovala modré kostýmky a konzervativní blůzky a ze zadní police vytahovala oblečení, které toužila nosit dennodenně. Propriety fetiše. Navlékala si černé punčochy a hedvábnýma nohama pak zajížděla do vysokých kožených bot, zatínala břicho, aby si zvládla utáhnout černý krajkový korzet. A do hodiny se pokaždé dostavila na udanou adresu, ať to bylo kdekoli. Amelia byla závislá na těle, na rozkoši, na bolesti.

Potřebovala NightWhere. Modrá místnost pro ni byla pouhý začátek. Modrá už byla brnkačka. Teď... potřebovala žár, říz a krev Rudé.

Ačkoli si nebyla jistá, jak dlouho v ní ještě dokáže přežívat.

Amelia pozvánku odložila a natáhla si černé punčochy.

Gordon

Gordona Haywortha občas napadalo, že celou zkurvenou lidskou rasu je třeba zlikvidovat, postavit ke zdi a postrílet. Kdyby to bylo nutné, bude mačkat spoušť, ale ani by ho nehnulo vynakládat energii na shromažďování všech těch šmejdů. Ti stejně umřou ať s ním, či bez něho; celá ta banda je hloupá, až to bolí.

Gordon se kochal obrazy spjatými s těmito násilnými úvahami, zatímco trčel v zácpě na dálnici I-355. Vtom si všiml, jak z levého pruhu vyklouzlo černé camry a vyrazilo vpřed po šterkové krajnici, aby se zkusilo prohnat kolem všech těch beznadějných blbců, kteří také zůstali lapeni na silnici.

Auto pak zničehonic dostalo smyk a vzduch pročísl ostré puknutí. Píchlá pneumatika, nejspíš kvůli neuklizenému smetí.

„Proto se po tý krajnici nemá jezdit, ty kreténe!“ zařval Gordon. Camry sebou divoce zasmýkalo, řidič se pohyb pokusil vyrovnat, ale napálil to přímo do dveří modrého pick-upu značky Dodge.

Gordon se rozesmál. „Tak tomu...“ nadechl se, „... říkám spravedlnost. Hajzle.“

Zesílil rádio a začal si prozpěvovat s jednou bostonskou písničkou. Zklidňovalo mu to nervy. Cesta domů pokaždé stála za dvě věci, ale dnes večer byla obzvlášť hnusně vypečená. V krajně nepříjemném rozpoložení se Gordon nacházel, ještě když o půl hodiny později stoupal po chodníku ke svému dvoupokojovému bungalovu v Glendale Heights.

Přední síťové dveře byly odemčené (a vůbec nic by se nezměnilo, i kdyby je zamykal, protože obrovská trhlina v pletivu dělala z jakéhokoli zámku zbytečnou formalitu). Když se s vrznutím otevřely a Gordon pohodil na podlahu batoh, ozvala se z hloubi domu rána, jako by něco spadlo.

„Halóóó!“ zavolal.

Ze zadního pokoje vyběhla hubená umolousaná žena vrtící hlavou. Pot jí k hubenému bílému tělu lepil tenké bílé tričko bez rukávů a na ramenou jí lacině vykukovala ramínka černé podprsenky.

„Doufám, že seš připravená na něco moc dobrýho,“ řekl Gordon a oběma rukama jí stiskl boky. V jeho sevření se zasvíjela, a když se sehnul, aby ji políbil, odtáhla hlavu. „Děvko!“

Ze zadního pokoje se ozval dětský pláč.

„Tímhle na mě nemrhej,“ upozornila ho. „Dnes večer mi pro tebe nic nezbylo a přišla ti další z těch nóbl pozvánek do tvýho oblíbenýho klubu. Takže si běž za někým, kdo o to stojí. Nebo komu je to nejspíš jedno.“

Přioplácla mu na hrud' obálku, a jen co po ní sáhl, vysmekla se mu z rukou.

„Můžu tě vzít s sebou,“ nabídl jí asi posté.

Hubená žena jen dopáleně zavrtěla hlavou. „Běž si zmlátit a opíchat, koho chceš. Hlavně nezapomeň platit nájem a živit své dítě, jasný? To ostatní je mi u prdele.“

Pláč z pokoje za nimi se ozýval čím dál silněji.

„Co je s ním?“ zeptal se Gordon.

„Freddy potřebuje lásku,“ odpověděla. „Jako my všichni. Ale tomu ty nemůžeš rozumět.“

Po těch slovech se otočila a zmizela v dětském pokoji.

Gordon pomalu došel ke dveřím a nahlédl dovnitř. Dítě už se zklidnilo, protože máma mu věnovala plnou pozornost a konečně mělo pusinku na jejím prsu. Bývaly časy, kdy stejný úkon – s tou výjimkou, že její bradavku svírala *jeho* ústa – dokázal zklidnit i rámus v jeho hlavě. Ale ty byly minulostí. Nyní potřeboval víc než pouhý prs. Mnohem víc.

V ložnici se svlékl ze všech věcí, které měl přes den na sobě. Potom, stále nahý, sáhl do skříně a vytáhl koženou rukojeť. Tu následoval zbytek bičíku, kterým pak jedenkrát práskl o podlahu.

Gordon Hayworth se poprvé za deset hodin usmál.

Kapitola druhá

Iniciace

„Už je skoro půl devátý,“ zavolal Mark do schodů.

Rae vystrčila hlavu z koupelny. Vlasý naježené a natužené, aby vypadaly rozevlátě a zároveň upraveně, a jemu se moc líbilo, jak se blond pruhy proplétají s tmavším melírem a to všechno se snoubí s její přirozenou medovou barvou. Vypadala živě a drze, dívka, která se umí současně smát i líbat. Zrovna teď se oběma rukama snažila nasadit si náušnici, zatímco mluvila.

„Já vím, já vím, já vím,“ říkala. „Kdo o to stojí nejvíc? Myslíš si, že nepospíchám? Za pět minut jsem hotová.“

„Nevím, jestli tě v případě zdržení pustí dovnitř,“ dobíral si ji. Přecházel dole sem a tam. Cítil křeče v břiachu. Dnes byl nervóznější, než když se do světa zapovězených věcí odvážili poprvé. Ze šušky v temných klubových zákoutích ohledně NightWhere vyrozuměl, že se chystají začít hrát velice odlišnou hru.

Někteří lidé milují prostý život.

Ale prostý život Markovi a Rae nestačil. Nebo přinejmenším nestačil Rae. Ta se chtěla vydávat dál a dál. Marka beznadějně milovala, ale... nakonec, pokud měla být upřímná, jí nestačil. Otevírala se v ní propast, která vyžadovala něco víc, pořád něco víc. Nikdy by si nevystačila s jediným mužem, ačkoli s Markem se to pokoušela zvládnout.

Mark byl naopak natolik chytrý, aby pochopil, že jeho osobně tím Rae nijak neočerňuje, že jde jen o zvláštní rys její psychiky. Od chvíle, kdy ji potkal poprvé, jí byl zcela uchvácen. Popíjela tequila a flirtovala s barmanem v Huevo's a Mark okamžitě věděl, že je nezkrotná, že všechnu tu energii nikdo nemůže vlastnit. Ale značnou část z ní pak věnovala jemu... a on si nic jiného nežádal. V hloubi srdce si byl jistý, že když jí poskytne dostatečnou volnost, nikdy se nebude cítit lapená a vždycky se k němu bude vracet.

A tak po dvou letech od svatby, když na ní bezpečně poznal, jak moc zápasí s nutností být věrná, přestože chce něco víc, přišel s návrhem, aby vyzkoušeli zapovězené.

Na ten okamžik nikdy nezapomene. Ležela s ním v posteli a na kůži jim dosud zasychal pot z právě skončeného milování. Sex byl fajn, ale viděl na ní, že s něčím bojuje. Že se ze sexu snaží dostat víc. Že se snaží i z něho do sebe dostat víc. Že se mezi nimi snaží najít... něco hlubšího. Něco nového, co by ji ujistilo, že to všechno za něco stojí. Už na ni padaly sterilní bílé stěny jejich konvenčního předměstského dřevěného domku. Den za dnem jí ten domek připadal menší a menší. Rae se dusila všedností.

Mark věděl, že nic nového jí už nepřinese. A tak pronesl slova, která všechno změnila. „Chceš mít sex s jiným mužem?“

Rae ani nehnula brvou. „Koho máš na mysli?“

Neztratil hlavu. Možná se mu stáhl žaludek a trochu ho překvapilo, jak dychtivě po takové nabídce skočila, ale už nějakou dobu mu bylo jasné, že právě po tomhle Rae ve skutečnosti touží. Potřebovala si hrát, jinak by uschla a to, co mezi nimi přetrvávalo, by umřelo spolu s tím.

„Nikoho konkrétního. Jestli chceš, poohlídnu se po nějakým swingersklubu.“

„Super,“ odpověděla. Když se otočila, aby ho políbila, ústa měla žhavější než během milování.

A tak to začalo.

Mark sám podobné zpestření nepotřeboval. Tedy ne že by si ho neužíval, ale tohle všechno dělal pro Rae. A musel uznat, že nepřiliš hluboko se v něm skrývá voyeur. Jen máloco se vyrovnalo pocitu, když mohl stát ve stínech a sledovat, jak se jí rozzařuje tvář, jakmile k ní přistoupil nějaký muž. Pokaždé v ní znenadání vzplálo něco, co už týdny tonulo ve tmě.

Nebylo ji možné zkrotit, ale souhlasila, že zůstane v jeho kleci. Přesto po nějaké době svoje světlo ztratila. Dokud ji na noc z klece nevypustil. Ale vždycky se s ním vrátila domů.

To mu stačilo.

Rae nestačilo nikdy nic.

Do světa swingers vklouzli jako nic a Mark zjistil, že se vyspal s tolika paničkami, kolik by mu nikdy vůbec nepřišlo na mysl. Rae si mezitím užívala plejády partnerů, kteří jí poskytovali jak pestrost, tak ukojení jakési temnější potřeby. Někdy si Mark přestal v zadní části klubu užívat s aktuální partnerkou, oblékl se, vešel do hlavního sálu a naskytl se mu pohled na to, jak jeho milou Rae plácá, bičuje nebo trýzní muž, kterého ještě nikdy neviděl.

Jednou se dopustil chyby, když u někoho ve sklepě v Humboldt Parku zakročil proti dlouhánovi s odbarvenými vlasy a tričku Revolting Cocks. Dlouhán bičoval Rae provazem zkrouceným z kožených popruhů, které jí na kůži zanechávaly výrazné šrámy. Jakmile však mezi jejího nekonvenčního trýznitele a její nahé tělo – ruce svázané bílými hedvábnými pouty, s nimiž nebylo v její moci surovcovo bití zastavit – vstoupil Mark, rozkřičela se na něj zlostí, nikoli úlevou: „Nepleť se do toho! Jeď prostě domů. Mě pak někdo přiveze!“

Mark se jí pokoušel poskytovat prostor, ale čím dál víc mu vrtalo hlavou, kam ji vlastně ta její temná stránka zavádí.

Zhruba v době, kdy se těmito myšlenkami začal zabývat, poprvé uslyšel název NightWhere.

Tajný sexklub.

Místo, kde lze zinscenovat ty nejdivočejší fantazie.

Místo, kde člověk může být svobodný... a stát se otrokem či otrokyní.

Rae kdovíproč tohle všechno imponovalo stejnou měrou.

„Tam chci jít,“ řekla mu jedné noci na swingersparty na severních předměstích. Tehdy se přestrojila za amorka ve verzi pro dospělé. K zadům si připoutala falešný luk a šíp, přes oči si nasadila červenou masku z masopustního karnevalu. A přestože si část tváře zakryla, zbytek těla ponechala skandálně odhalený. Mark zavtipkoval, že rudý lak na nehty a rtěnka jí halí větší část těla než oblečení – na sobě měla pouze tenoučkou kombinaci průhledného červeného hedvábí přes hrud' a klínku látky v rozkroku, která neplnila prakticky žádnou funkci. Zatímco s ní Mark mluvil, už ji osahávali jiní muži. Na dva z nich chtěl zařvat: „Mohl bych aspoň dokončit rozhovor s manželkou, než jí začnete obírat kozy? Prosím?!“

Hned poté, co vyhrkla přání najít NightWhere, ji zezadu kolem pasu sevřel jakýsi muž s chlupatou hrudí a ještě méně oblečený, než byla ona. Zašeptal jí něco do ucha. Rae se rozesmála, až zakláněla hlavu. Potom se podívala na Marka a řekla: „Vrátím se.“ Načež spikleneckým šepetem dodala: „Myslím, že moc dlouho nevydrží.“

Mark ji sledoval, jak s mužem na parketu soukromého klubu tancuje, jak se dotýkají napřed prsty a pak zacházejí dál a prsa jí kloužou nahoru dolů po jeho hrudi. Její nový společník si ji tvrdě přitáhl k tělu a ona se podvolila, zajela mu rukama nad zadek. Prsty mu ohmatávala kůži, když se spolu na parketu svíjeli čím dál chlípnějšími pohyby, když před ním stavěla na odiv prsa a on jí svíral a hnětl v podstatě obnažené hýždě.

Tohle bude trvat mnohem déle, než si myslela, uvědomil si Mark a nenápadně se stáhl, aby ji mohl pozorovat. Pohled na ni s jiným mužem ho na jedné straně vzrušoval, na straně druhé ponižoval. Velice rád ji sledoval jako svou pornokrálovnu, ale také mu docházelo, že ať on sám udělá cokoli, nikdy jí bez cizí pomoci nebude stačit. Že je pouze objekt, k němuž se Rae uchyluje, když potřebuje něco stabilního a nepohyblivého. Za normálních okolností tohle nepotřebovala. Mark byl arašídové máslo, ale někdo jiný vždycky přinášel džem...

Společně se proplétali do srdce tajné sítě swingersklubů v širším centru Chicaga a občas se vydali i na srazy do Wisconsinu a Indiany. Mark paradoxně býval oním mužem na baru, který ze soucitu opíchá ženu, jež i hluboko v noci zůstává pořád sama. S plejádou Raeiných milenců se nikdy nepouštěl do přímých směn, kdy by za svou manželku dostal jejich manželku nebo přítelkyni. Hledal naopak ženy, které partneři opustili a ony se musely postarat samy o sebe. Nebylo to od něj úplně záměrné jednání, ale možná to dělal proto, že chápal pocity lidí, kteří zůstávají na ocet.

Po noci, kdy se Rae zeptal, jestli by chtěla mít sex s jiným mužem – po noci, kdy jí dal možnost užít si s každým podle libosti –, se měsíce přelévaly do let se stále větší rychlostí. Po většinu dnů byl Mark šťastně ženatý muž, který hoří touhou vrátit se domů z práce

a políbit svou manželku. A jednou za několik týdnů byl poněkud ztrápený, ale pořád víceméně šťastný muž, který ji pokládá na ošuntělé podzemní oltáře sexu a dovoluje jí vybrat si jakéhokoli zájemce, aby poškrábala a zklidnila svrbění, jež se on nikdy nemohl nijak dotknout.

Nějakým zvláštním způsobem to fungovalo.

Až do dne, kdy před nimi někdo, zatímco se ještě celí rozpálení kochali dozvuky noci sexuálních škatulat, jen tak prohodil: „Slyšeli jste někdy o klubu NightWhere?“

Rae se rozzářily oči. Ano, ona o něm zcela jistě slyšela, ale ještě nenarazila na nikoho, kdo by věděl, jak se tam dostat. Ve swingerských kruzích to bylo něco jako městská legenda. Utopický podnik, kde žádný otvor není tabu a žádná záda nezůstanou nezjizvená.

„Ano,“ odpověděla tomu bledému hubenému muži, který jim tuto otázku položil. „Já jsem o něm slyšela, ale nevím, jak ho najít.“

„Vy si ho nehledáte, on si hledá vás,“ řekl cizí muž, objal Rae svou dlouhou rukou kolem pasu a chvíli ji hladil po holém břiše, než sklouzl o něco níže. „Musíte být pozváni.“

„Vy víte, jak se na seznam pozvaných dá dostat?“ zeptala se Rae a zlehka propnula záda. Začala se před mužovým nahým tělem svíjet jako něžný had.

„Já vám můžu obstarat pozvánku,“ odpověděl muž.

A tehdy se celá tahle hra jednou provždy změnila.

Na budově nebylo nic, co by naznačovalo, že za jejími hnědými dveřmi se nachází doupe hříchu. Mark zaparkoval o pár bloků dál a na místo určení došli svižným tempem po rozpraskaném a plevelem zarostlém chodníku. Popoháněla je jak jistá nervozita z okolí, tak očekávání následujícího nočního dění. Raeiny podpatky při každém kroku vydaly zvuk, jako když slabě vystřelí. Aspoň ke střelbě jejich ťukot na dlažbě Mark v duchu přirovnával, dokud někde, možná jen o jednu dvě ulice dál, nezaznělo mnohem hlasitější, rázné třesnutí. To už byl výstřel jaksepatří. Vzápětí někdo vykřikl a potom se nočním vzduchem nesla jen ozvěna klapotu

Raeiných střevíců.

Stále rychlejšího klapotu.

„Tak tahle čtvrť mě teda moc nebere!“ hekala.

Mark zavrtěl hlavou. „To se ti vůbec nedivím. I když architektura je tady *très moderne*.“

Rae si odfrkla. „Že by moderní ghetto?“

Byli v průmyslové části města; rozlámané chodníky těsně přiléhaly k cihlovým zdem, na nichž nebyl, navzdory Markově posměšné poznámce, ani náznak nějakého architektonického motivu. Tyhle zdi byly pouze tím, čím byly – zdmi. Nepřívětivé fasády občas narušovala okna v ocelových rámech obehnaných betonem, ale hlavně a především... to byly barikády. Hrdá tovární průčelí, která zestárla a časem svrašťela.

Továrny už byly pryč a tahle čtvrť na jižním okraji Chicaga tonula po většinu dne v tichosti. S výjimkou varovných výstřelů příslušníků místních gangů, doprovázejících nezdařené drogové transakce.

„No, nepředpokládala jsem, že zakotví zrovna ve Four Seasons,“ připustila Rae, „ale stejně se mi tu nelíbí!“

„Uvnitř to bude jiný,“ sliboval Mark.

Konečně dospěli ke dveřím. Nikde žádná cedule. Nikde žádná silueta známého symbolu Playboye nebo kýčovitý neonový nápis *Otevřeno non-stop*. Byly to jen dveře s číslem 2367, které bylo vyvedeno rezivějícími číslicemi přibitými k průčelí.

„Mohli si aspoň obstarat adresu na čísle 6969,“ poznamenala Rae.

„Pořád hlídáš, kde bys mohla přijít k dalším polibkům, co?“ zasmál se Mark.

Zvedl ruku, aby zaklepal, ale než se jeho prsty dotkly dřeva, dveře se pootevřely asi na patnáct centimetrů.

„Máte pozvánku?“ zeptal se mužský hlas.

Mark z přední kapsy vyndal přeložený list papíru a podal ho ruce, která se k němu natáhla ze škvíry.

Ruka potom zajela zpátky.

Mark se podíval na Rae. Měla přimhouřené oči a bylo dobře vidět, jakou cítí úzkost.

Naklonil se k ní, aby ji políbil, ale jen se zlehka usmála, jemně ho poodstrčila a zavrtěla hlavou.

„Nic mi není,“ zašeptala.

Dveře se otevřely a zevnitř se vyvalily hlasité, složitě propletené drum'n'bassové beaty. Modrá a červená světla se odrážela v tmavých očích dveřníka, který se jim nyní plně ukázal. Byl vysoký – mohl měřit tak sto osmdesát centimetrů – a velice hubený. Na sobě měl černou košili a tmavé džíny. Rae za jeho zády zahlédla chuchvalce mlhy a pohybující se kštice rozcuchaných vlasů. Taneční parket.

„Jste tu poprvé,“ oznámil jim dveřník suše. Tón jeho hlasu neponechával prostor pro námitky, a tak Mark jen přikývl.

„Teď vám něco povím,“ řekl muž, aniž jedinkrát mrkl, „a povím vám to pouze jednou. Možností sem přijít se vám dostalo velkého daru. Tuto pozvánku obdrží jen málokdo. Ale má to svůj důvod. Co tady děláme? To nelze vyjevit. Kde se tento klub nachází? To nelze vyjevit. NightWhere existuje tam, kde chceme a kdy chceme. Jakýkoli člen, který ohledně klubu vynese něco mimo jeho zdi, bude... sprovozen ze světa.“

Muž se usmál. Chabě. Měl růžové a odtažené rty.

„V tomto nežertuji,“ dodal. „Jestli někomu o NightWhere něco muknete, nedožijete se dalšího dne. To myslíme naprosto vážně; jediné takto může NightWhere přežít.“

Pak se znovu usmál a jeho bílé zuby se ve stínech zaleskly jako žraločí. „Vstupte a hřešte.“

Poodstoupil ode dveří a Mark se kolem něho protáhl dovnitř. Rae ho chvatně následovala. Stanuli v otevřeném vestibulu a po mnoha týdnech přemítání, zda téma jejich kradmých rozhovorů reálně existuje, se jim naskytl první pohled na NightWhere.

Rae natáhla ruku a vzala Marka kolem pasu. „Vypadá to tady docela normálně.“

Mark přikývl. „No jo, vypadá.“

Před nimi se na provizorním parketu pohybovalo asi dvanáct mužů a žen, kterým se mezi nohama plazily proudy umělé mlhy. Když zcela zastřely šedý beton podlahy skladiště, Rae si pomyslela, že tancují na obláčku.

„Tohle je asi jenom vstup,“ řekl Mark. „Dáme si něco k pití a očíhneme, co a jak.“

„Jak se jim tu trsá a jaký jsou tu prsa,“ zasmála se Rae. Mark viděl, že jí v modrých očích jiskří vzrušení. Nemohla se dočkat, až začnou

večerní hrátky.

Obešli parket a za ním přistoupili k baru. Když se nad něj Mark nahnul, obočí před ním nadzvedla barmanka, kterou jen zčásti halila polovina černého trička a kožená sukně.

„Řekneš mi, co mám dělat, nebo ti mám říct, co byste si chtěli dát?“ zeptala se. Promluvila hlubokým hrdelním hlasem, ale Mark ji i přes dunění taneční hudby kupodivu dobře slyšel.

„Co kdybys mi udělala gin s tonikem a coronu?“ zeptal se Mark.

„Coronu *nedělám*, ale ráda ti ji naliju,“ odpověděla s pomrknutím.

„Neřeš ji,“ ozval se hlas vedle nich. „Tohle je coura s pěkně prořízlou houbou.“

„Myslíš s pěkně prořízlou...“

Na barové židli se otočil svalnatý chlapík v bílém tričku a zvedl ruku, aby Marka zarazil dřív, než otázku dokončí. „Ne. Ta ji má proříznutou a chtivou a bere každého. Klidně i tebe, jestli tady budeš popíjet třeba ve tři ráno.“

„Ve tři už na baru nikdo nebývá,“ odfrkla si s úsměvem tmavovlasá barmanka. „Mimochodem, já jsem Sin-D.“

Napráhla k Markovi útlou ruku, zatímco tou druhou si bezostyšně stáhla potrhany výstřih černého trička. Mark si tak mohl přečíst roztomilou verzi jména Cindy, kdy na jednom prsu měla černým fixem vyvedené slovo *Sin*, na druhém velké *D*. Potom si bavlněnou látku zase povytáhla a ukázala na svalovce u barového pultu.

„A tohle je Čurák.“

Pořízek se zasmál. „Jde o to, že ona čuráky ráda. Jak zjistíš, když budeš u baru zevlovat dostatečně dlouho. Jmenuju se Kendrick.“

„Klidně to můžeš zkracovat na Drek,“ opáčila Sin-D.

„Pro ni jsem ostatně i Pendrek,“ dodal Kendrick. Potom podal ruku Rae. „Můžeš mi říkat Kene. Nebo co uznáš za vhodné.“

Když jí ruku sevřel a podržel v pevném stisku, Rae si uvědomila, že zčervenala. Měl ji teplou a těžkou. Kolem zápěstí se mu ovíjel vytetovaný had. Pocítila okamžité, biblické pokušení.

Protože zavládlo delší ticho, Mark odpověděl za ni: „Ahoj, Kene. Já jsem Mark a tohle je Rae. Plachá obvykle nebývá.“

„Řekl jsem, že Kene mi může říkat ona, ne ty,“ upozornil Marka, aniž z Rae spustil oči. „A ne, já si nemyslím, že je plachá,“ dodal s její rukou stále v sevření svých prstů, kterými jí jakoby mimoděk přejel

po vnitřní straně zápěstí. „Jinak by tady nebyla.“

„Co jsem dlužen?“ zeptal se Mark, když Rae podával její sklenku.

Sin-D zavrtěla hlavou. „To je na účet podniku. Ráda posloužím.“

Kendrick se podíval na Marka a usmál se. „Takže dneska poprvé?“

„To je to na nás až tak vidět?“ podivil se Mark.

„Ne,“ řekla Sin-D. „V tom to není. Ale v NightWhere všechny docela rychle poznáme. Je to soukromý klub, chápete, takže... je docela snadné určit, kdo tu byl jen jednou nebo dvakrát. A potom...“

„Potom už se s vámi Sin-D nejspíš vyspala,“ dodal za ni Kendrick.

Barmanka ho bouchla. „Doufám, mistře, že seš připravenej na pár pěkně krvavejch šrámů.“

„Hodně toho naslibuje, ale v ruce, kterou bičuje, nemá sílu.“

„Zítřka poznáš, co je bolest,“ varovala ho Sin-D. „Chtěla bych vás upozornit na jednu věc.“ Vyšla zpoza pultu. Chytila Rae za boky a přistoupila k ní, až se téměř dotýkaly oblinami svých hrudí.

„Do NightWhere ses dostala, protože máš sexuální fantazie, které se ti ještě nepodařilo realizovat. Tady můžeš dělat všechno, co se ti zlíbí. A tím myslím všechno.“

Pronikavě se zadívala Rae do očí.

Rae si náhle uvědomila, že dlaněmi přejíždí Sin-D k ramenům a pouští se s ní do smyslného tance.

„Můžeš tu dělat úplně všechno,“ zopakovala Sin-D. „Tady jsme neviditelní. Stojíme mimo zákon. Ale nikdy nebudeš dělat nic u baru. Pokud tady s tebou bude někdo mluvit, jsou to jenom prázdný kecy.“

Položila ruce Rae na prsa, jemně je promnula a potom ji odstrčila. „Teď si běž zatancovat a tohohle zmetka už vůbec neposlouchej.“ Zazubila se a ukázala na stroboskopy nad tanečním parketem. „Běž se... nechat... šukat!“

Kendrick zavrtěl hlavou a pořádně se napil svého piva. „No prostě,“ utrousil nevzrušeně, „až se vrátíte, budu tady čekat. Já čekám pořád.“

„Protože občas se sem vrátí nějaký poseroutka,“ dokončila za něj Sin-D. „Ken to tady tak nějak třídí.“

„Jo, jasně.“

Sin-D potřásla hlavou a ukázala do tmavých zákoutí místnosti za barem, kde ve stínech provokativně tančila skupinka mužů a žen.

O kus dál za nimi, v modrém přísvitu, Mark rozeznal i několik nahých těl připoutaných k jakémusi zařízení.

„Tohle je v NightWhere něco jako foyer,“ řekla Sin-D. „Tamhle je přední salon. Tady do sebe něco kopnete, abyste se uvolnili a mohli si postoupit dále do vozu. Tááákže,“ usmála se „dopijte, nastupte si a rozjeďte to.“

Mark vzal Rae za ruku a blikajícím kouřem ji provedl na parket. „Tak pojď,“ usmál se. „Rozproudím ti krev.“

„Jako vždycky,“ zavlnila se a políbila ho. Měla teplá a hebká ústa. Poznal na ní, že už je vzrušená.

Mlhu a zelená stroboskopická světla prorazila basová linka jedné starší skladby od New Order a zpěvák spustil o tom, jak si hraje se svou zónou rozkoše. Rae, vrtící boky a přešlapující pečlivým kaleidoskopickým krokem, si nechala sklouznout ramínko tenké černé blůzky. Blůzka byla v podstatě jen formální prvek. Když se kdokoli pořádně podíval, stejně všechno viděl, ale zdání oblečení splňovala. V mnohém odpovídala ražení celého podniku. Černé stěny, černé podlahy a veliká zrcadla, díky nimž vypadal větší a velkolepější než ve skutečnosti, to všechno byla pouhá iluze. Čistá vůně z výrobníků plazivé mlhy a tančící světelné oblouky, které vytvářely dojem, že se člověk ocitl v jiném světě, to všechno byla iluze. V NightWhere to vypadalo jako v gotickém tanečním klubu, ale tohle bylo pouze předsálí. Vstupní místnost vytvářející určité zdání. Tady se lidé shromažďovali, několika drinky a tanečním remixem osmdesátkové písně od Depeche Mode si nechávali rozproudit krev a získávali důvod postoupit dál. Protože nikdo přece nikam nepřichází jen proto, aby zůstal stát v předpokoji.

Parket byl jen aperitiv, předkrm, nikoli hlavní chod.

Lidé na něm chvíli tančili sami, před ostatními si svůdně přejížděli dlaněmi po těle, jako by se veřejně milovali sami se sebou. A netrvalo dlouho a už sami netančili. Zanedlouho už netančili vůbec. Aspoň ne ve svislé poloze. V oné fázi totiž s velkou pravděpodobností z parketu odcházeli a vydávali se do sešlejších, temnělejších zákoutí klubu.

Když se Mark s Rae vmísili mezi lidi na parketu, obestřel je temný beat z reproduktorů. V kruhu vyznačeném na podlaze židlemi a kulatými stolky se pohybovalo asi dvanáct dalších párů. Několik lidí postávalo po stranách a jen přihlíželo, ale Rae tanec milovala, a jakmile vstoupili na parket, ani nezpomalila. Markovi vnikly basové vibrace až do kostí, a přestože se zpravidla tancovat zdráhal, do tohoto rytmu vklouzl snadno. Zdejší parket se od všech normálních gotických nebo tanečních klubů lišil tím, že tady... neplatila žádná pravidla. To bylo zřejmé hned od okamžiku, kdy se Mark zadíval na holohlavého muže, který své blondaté partnerce vytáhl přes ramena černé tričko s logem Harley Davidson. Tričko odhodil a přímo mezi lidmi jí začal mnout prsa, zatímco ona se mu hýžděmi otírala o rozkrok.

Tady nebylo místo pro falešné dekorum.

Vedle nich se pomalu, v nejtěsnějším objetí kolébala další dvojice. Žena, hubená a drobná, nakrátko ostříhaná černovláška se při pohledu na ten druhý pár znenadání vysmekla ze sevření svého stejně vyzáblého partnera a před vlnadnou blondýnou, kterou ještě před chvilkou halilo černé tričko, klesla na kolena, přitiskla jí tvář k břichu, natáhla ruce, sevřela zadek holohlavého chlapíka a všechny tři spojila do pevného celku. Muž, který s ní doposud tancoval, neváhal ani vteřinu, přesunul se za její klečící tělo, napřáhl ruku a plácl ji přes minisukní obtažený zadek. Sukně po několika úderech vyklouzla nad hýždě a žena začala narážet obličejem do blondýnina holého břicha, z něhož se jí ústa po chvíli svezla o něco níž.

Mark z té podívané nespouštěl oči. Rae ho kousla do ucha a zašeptala: „Kdybys chtěl, asi by sis tady dnes v noci mohl dopřát nějakou blondýnu nebo brunetu. Ale možná na ně budeš muset vztáhnout ruku.“

„Víš dobře, že na to mě neužije,“ namítl s úsměvem.

Rozverně ho plácla přes zadek. „No, tak možná budeš potřebovat paní, když sám nechceš být pánem.“

V tom okamžiku se od nepříteli vzdálené obézní ženy, které mohla každou chvíli z velice těsné růžové blůzky vystřelit těžká prsa, odpoutal vysoký muž v černé hedvábné košili. Se širokým úsměvem a za neustávajícího natřásání boků udělal tři dlouhé kroky a dlaněmi

přešel Rae přes kyčle. Mark se zakřenil při pohledu na chumáč tuhých černých chlupů, který asertivnímu tanečníkovi vyrážel z rozhalenky. Najednou si představil, jak je Rae spřádá do copánků. To by aspoň byla originální úchylka, ne jako klasické biče a řetězy...

„Těm, co dávají, se všechno vrací dvojnásob!“ zahulákal muž přes hudbu. Naklonil se k Rae, aby jí přivoněl ke krku, pak napřáhl ruku a plácl ji přes zadek. Mark plesknutí slyšel i přes dunění z reproduktorů. Rae ztuhla, ale potom se k Markovi otočila zády a na cizího muže se usmála.

„To doufám,“ pronesla.

Dlouhán na Marka mrkl a Rae si přitáhl k tělu, hnětl jí zadek, zatímco hudba měnila tempo a přecházela do neúprosného, dunivého pulzování. Byla to kulometná sexy palba a nově vytvořený pár do ní hladce vplynul. Rae se muži tlačila na hrud' a vrtěla boky, aby mu k sobě nabídla co nejlepší přístup.

On si s ní hrál, přibližoval se k ní a zase se odtahoval. Potom jí před obličej nastavil obě otevřené dlaně. Mark se díval, jak Rae takové hrátky kvituje s úsměvem a sama odpovídá tak, že na jeho dlaně přitiskla ty svoje, oba pak ruce zvedli nad hlavu a ona k němu přitancila tak blízko, aby se mu bradavkami mohla zlehka otírat o hrudník. On pak jejich ruce z výšky nasměroval zpátky dolů a Rae z útlých nadloktí sklouzly rukávy blůzky a obnažila se jí polovina jednoho hladkého prsu.

Muž nemarnil ani vteřinu. Položil jí ruku na nadloktí a rukáv stáhl ještě níže. Potom z něj Raeinu paži zcela vyprostil a ona zůstala na parketu s obnaženým prsem, všem na očích. Její nový taneční partner ho ihned sevřel a prohnětl bradavku mezi prsty. Rae, místo aby se pokusila opět zahalit nebo se odtáhla, jen zaklonila hlavu, zavřela oči a jazykem si přejela po hladových rtech.

Muž se k ní nachýlil a něco zašeptal. Odpověděla mu francouzským polibkem. Přijal ho, ještě víc se k ní přitiskl, aby její jazyk vtáhl do úst, a ona mu mezitím po krku zajela prsty do vlasů. Takto se spolu několik minut ladně svíjeli, boky natřásající se do rytmu, vpletení jeden do druhého. Nepřestávali se hladově ochutnávat.

Nakonec ji nasměroval pryč z parketu. Když se vykročili, začal ji jemně a pravidelně plácet po zadku. Rae se ohlédla přes rameno

a střetla se pohledem se svým manželem. Nadzvedla obočí, jako by chtěla říct *wow!*

Klopýtavě se vzdalovali od parketu, zalití vlnou zelených stroboskopických světel, která jim do černého oblečení vyrážela desítky maličkých dírek. Pleskání jeho dlaně o její hýždě se dál ozývalo do rytmu hudby.

Marka si uvědomil, kam mají naměřeno, a zavrtěl hlavou.

Ke skřipcům.

Nechápal, proč Rae tak touží po bolesti, než se oddá rozkoši. Někdy mu připadalo, že o násilí stojí víc než o vzrušení z novosti pojící se s novými muži, které do sebe přijímá. Zároveň věděl, že on sám jí takovou bolest poskytnout nedokáže. Zkoušel na ni dűtky a plácačky, ale prostě mu to nešlo tak, aby to pro ně mělo smysl.

Zavrtěl hlavou a usmál se. Jeho manželka je nenasytná; klidně by dokázala roztáhnout nohy pěti mužům denně a pak se následujícího rána probudit s touhou po dalších. Kdysi býval dotčený a žárlil, když si začínal uvědomovat, že sám její potřeby nezvládne plně ukojit. Časem mu však došlo, že Rae ho opravdu miluje, ačkoli se nedokáže připoutat pouze k jednomu penisu. A že ho miluje ještě víc za dovolení plnit si touhu s jinými muži.

Dával jí volnou rukou s vědomím, že on bude ten, s nímž se bude vracet domů. Někdy si v klubech také obstojně užil, zatímco se oddávala rozkoši, ale takové puzení jako ona necítil. Klidně a rád by Rae a *pouze* Rae píchal po celý zbytek života. V posteli byla hotové dynamo – a nebylo divu, protože sexuální radovánky ji nikdy neunavovaly. On sám se souložení s jinými ženami nijak nebránil a díky Rae v posledních pěti letech poznal v klubech pěknou řádku úchvatných partnerek. Ale nepotřeboval to.

To, co potřebovala ona, jí však v žádném případě dopřát nemohl, o tom nebylo pochyb.

Vždycky ho prosila, aby ji bil silněji, a pak ho prosila, aby ji nenutil prosit. Věděl, že jí nedokáže dát přesně to, po čem prahne, a tak jí dovoloval, aby to hledala jinde, a pokaždé se modlil, aby ho nepřestala milovat a vrátila se.

A to ona vždycky udělala.

Teď ji viděl na opačném konci místnosti, jak v gestu naprostého podvolení natahuje ruce se zkříženými zápěstími a prosí o spoutání.

Díval se, jak z ní na podlahu sklouzává oblečení. A za chvíli už slyšel, jak ve zvrácené rozkoši ryčí přes burácení techno hudby.

Z parketu vycouval poté, co se ho dva muži pokusili při tanci vmáchnout mezi sebe. V normálním světě venku byl docela svobodnomyslný – nechával jiné muže, aby mu píchali manželku, a sám nosil masky a různé kostýmy, když souložil s jinými ženami. Rozdával rány dýtkami a také je přijímal. Nevynášel soud nad žádnou bakchanálií, kterou si chtěla Rae vychutnat se svými souložníky. Ale určité věci mu byly milejší než jiné. A byť se už jednou dvakrát nechal od mužů zbít dýtkami, neměl zájem s nimi tancovat.

U baru si objednal bourbon bez ledu. Sin-D před něj sklenku posunula oděná pouze do svého úsměvu. Bezděčně nadzvedl obočí nad její svůdnou snědou pokožkou. V klubovém osvětlení se jí ve stínu u pupku třpytil růžový šperk, prsa se jí plně a bolestně nalévala připravená hřešit. Připomínala mu ten typ dívek, které uprostřed letního dne hrávají volejbal na pláži někde v Miami. Povšiml si také, že od krku níže nemá na těle jediný chloupek.

„Vypadá to, že jsi volný jako pták, a já jsem nebohá dívka uvězněná za barem. Potřebovala bych uvolnit zaklínadlem lásky.“ Vyšla zpoza baru a svůdně se k němu přivinula nohama. Posadila se mu na koleno a on z jejího dechu ucítil vůni vanilky a alkoholu. „Vysvobodíš mě?“

Mark se nad jejím chabým pokusem o dvojsmysl rozesmál a hodil do sebe svůj bourbon. Popálil ho v hrdle, až se rozkašlal.

„Už letí pták ohnivák,“ odpověděl a přitáhl si ji do klína. Dlaněmi jí přešel po nahých zádech a ucítil na nich rýhy a vyvýšeniny zjizvené kůže. Takže i tobě dělá dobře bič, pomyslel si. Po chvíli mu ze stehů sklouzla a odvedla si ho za barový pult, kde byla u stěny malá pohovka.

„Nejspíš budu muset tu a tam někomu nalít,“ upozornila ho.

„Riziko povolání...“ začal, ale zbytek věty zdusil jazyk, který mu zarejdlil v ústech.

Amelia po vstupu do dnešního NightWhere nezastavovala.

Dispozici klubu už znala. Ať se na večer usadil v kterékoli staré budově, prostor od pohledu vypadal úplně stejně. Hned za dveřníkem byl nápojový a jídelní bar pro začátečníky. U něj se chvíli zdržovali nově příchozí, kteří sem postoupili ze swingersklubů a chodbiček různých peep show, než zjistili, co je NightWhere ve skutečnosti zač. Modrá místnost byla jen jakousi tančírnou prokletých. S klecemi pro go-go tanečnice a atmosférou naprosté orgiastické nevázanosti působila na nováčky jako nirvána, ale pravda byla taková, že to, co se nabízelo v Modré, nesneslo srovnání s nabídkou v hlubších úrovních klubu. Nováčci však museli před pozváním dál prokázat, že si zaslouží udělat onen další krok. Většina z nich toho nakonec hodna byla. Každého z nich něco odlišovalo od běžných rozmařilců ve striptýzových a swingersklubech. Nějaká hlubší slabost, nějaká temnější úchylka. Nějaká potřeba, kterou překonávali tuctové hýřily a zvrhlíky.

V Modré místnosti bylo několik BDSM propriet – jednu stěnu lemovaly dřevěné kříže a skřipce s okovy na řetězu, kde začínaly hry na bolest. Nad industriální taneční hudbou, když se ztišily syntezátory, se občas rozlehlo práskání biče. Ale nováčci si stále divoce užívali i škádlení; obnažovali se na parketu a předváděli se. Vyměňovali si partnery s nestydatou radostí dětí, které jsou poprvé vpuštěny do hračkářství, kde nemusejí dodržovat žádná pravidla. Bezhlavě rychle zkoušeli všechny a všechno, nemohli se dočkat, až se oddají temným svodům klubu.

Po několika nocích je oslovili Dozorovatelé. V NightWhere se nedělo nic, na co by nedohlížel někdo z jejich řad. Žádný hřích nebyl příliš malý na to, aby si jej nebylo možné vychutnat. A ti, kdo byli připravení, obdrželi druhou pozvánku, odlišnou od té, která jim otevřela dveře klubu. Modrá místnost byla pouze ochutnávka. Našli se i tací, kteří to vlastně nepochopili a nikdy nepokročili za její modrá stroboskopická světla. Tihle lidé nakonec pozvánky do NightWhere přestali dostávat, protože o Modrou místnost nešlo. Ani náhodou.

Dozorovatelé byli zticha, ale vždy stáli ve stínech. O půlnoci procházeli klubem a do čekajících dlaní diskrétně rozdávali lístečky.

Amelia ten svůj obdržela před šesti měsíci. A nyní nosila pozvánku na zápěstí. Znamení hada. Jeho modrošedé šupiny se jí